

בגרזון לכיוון הכנים...

בדירה ולאסוף את חפציו. אמו התחילה לצעוק באידיש ולקלל. אני לא מבינה אידיש. היא חטפה את השטיח של הסלון וגילגלה אותו. היא טענה שהוא שלה.

צעקותיה היו איומות. וביקשתי משטרן שיוציא אותה. לבסוף הוציאו את האם, אך היא התיישבה בחדר המדרגות והמשיכה לצעוק ולבכות בקולות קולות. בעלי הוריד כמה קלאסרים מארונות המיטבח ועורר-הדין שטרן עמד לדפדף בהם. לפי תע ראיתי את בעלי חוזר ממירפסת הי-מיטבח, ולתדהמתי החזיק בידו גרזון.

צעקתי לשטרן: „אלי, תיזהר! מאחורי ריך!“ הוא הספיק להסב ראשו לצד, והגרזון נחת על אונו. הוא נפל לארץ, ובעלי הנחית על ראשו עוד מכת-גרזון. שני עורכי-הדין ברחו מהדירה. ובעלי פנה לרדוף אחרי. אני ברחתי מפניו לסלון, אך מעדתי על השטיח שאמו גילגלה ונפילתי. הוא התנפל עלי והנחית שתי מכות-גרזון על צלעותיה. שתי צלעות נשברו. הצלחתי לקום ולברוח לעבר מירפסת הסלון, ועמדתי כשגבי צמוד לזכר כית הדלת. שמעתי ניפוץ של השמשה, שעליה נשענתי, וכמה זכוכיות נכנסו לי ביד. ברחתי לעבר דירת השכנים. וחי-שבתי שאספיק לסגור את הדלת לפניי. אבל הוא היה יותר זריז וערך מירדף אחרי בתוך דירת השכנים. הוא תפס אותי בשערוני והיכה בגרזון לכיוון הפנים. איני זוכרת באיזה חלק היכה בי, אבל הוא הוציא את כל שיני וחתיך לי חלק מה-שפה. יש לי כמה סדקים בגולגולת. עברתי מאז חמישה ניתוחים. האף שלי מרוסק, ואינני יכולה לנשום דרכו. (האשה הסיטה את שערה מעל מיצחה, וגילתה לשופטים את הצלקות שעל לחיה ואת הכתם השחור מעל עיניה השמאלית.) רק לרגע אחד איבדתי את הכרתי. זה היה כאשר השכנה צעקה „תעזוב אותה! הרגת אותה!“

סיפרו לי שהוא סחב אותי לחדר המדרגות, וכאשר התעוררתי היה שם השכן שליטף את ראשי. עברתי ככה חמישה ניתוחים ועלי לעבור עוד שיבעה. הרופאים אמרו לי שגם אז לא אראה כפי שנראיתי פעם.

עד כאן סיפורה של בטי.

מי שחוטא

משלם

עורכי-הדין שמרן, שהעיד אחריה, סיפר גם הוא על מאורעות הדמים.

לא מצא את המילים להסביר מה שקרה. מפעם לפעם נעצר וגימגם. לשאלות סניי גורר, צבי לידסקי, סיפר כי כיום הוא מבין בדיוק מה קרה.

סיפורו:

היא תיכננה את זה מראש, כדי לגשל אותי מכל רכושי. היא התייעצה עם ידיד שלה, עיתונאי, שהסביר לה שאם הגבר מרים יד על אשתו זורקים אותו מהדירה. אז היא עשתה לי פרובוקציות.

באותו יום הייתי בהלם מסכום המזונות שנפסק לי. אני מרוויח נטו 23 אלף ליר. רות, איך אשלם לה מזונות בסך 25 אלף? הלכתי מיד לעורך-הדין שלי, והחלטנו להגיש עירעור. אחרי-הצהריים נלוותה אלי אמי, כי היא רצתה לדבר עם אשתי, שתוותר לי על חלק מהמזונות. אבל אני ידעתי שזה לא יעזור. אמי בכתה ודיברה

ומצאתי את עצמי נאבק איתה בסלון. היא הוציאה את העץ מידי, ורצה למירפסת. רדפתי אחריה והמשכננו להיאבק. פיתאום הרגשתי שהיא מנסה לזרוק אותי למטה. הרגשתי את עצמי באוויר וראיתי שתי כף אני מעבר למירפסת. דחפתי בכל כוחי את רגלי במירפסת והרגשתי את עצמי מרחף באוויר 2-3 שניות. נכנסתי לחוכית של הדלת. אני לא זוכר שעשיתי את כל הדברים שסיפרו כאן.

אחר כך מצאתי את עצמי בחדר-המדרגות גות ושמעתי את השכנה צועקת „אמבורי! גלס! אמבולנס!“ הייתי בהלם ורצתי לטלפון למישטרה.

אינני זוכר כלל שפגעתי בעורך-הדין שטרן, אם עשיתי זאת. כפי שמספרים כאן, אני רוצה לנצל את ההודמנות ולי-התנצל בפניו.

עד כאן גירסתו של הבעל.

בחקירה הנגדית שאלה התובעת אם אמנם היכה את אשתו כבר שבוע לפני ההתחנה, והוא ענה כי לא סטר לה. לדבריו הייתה אמנם מריבה ביניהם, אך גם היא הייתה על רקע כספי.

„כאשר הפלגתי לחוץ-לארץ“, סיפר, „והיא נשארה בארץ וגרה בדירת, לפני שהתחתנו, נתתי לה יפוי-כוח מלא לכל החשבונות והכספים שלי. כאשר חזרתי גיליתי שחשורות 4000 לירות. היא שיקרה לי ואמרה שלא לקחה, לכן התרגזתי וגני-רשתי אותה. עורתי לה להוריד את חפצי-המכונית, אבל היא עלתה אלי לשות עוד כוס-תה, התחבקנו והתפייסנו.“

איציקסון הסביר את פילוסופיית-החיים שלו כך: „אני לא מאמין בנשים, ואמרתי לה לפני שהתחתנו, אם תחליטי שאת לא רוצה אותי — תלכי מתי שתרצי!“ אבל היא הרגיזה אותי יותר מכל אדם אחר. היא לא רצתה לעבוד בבית, אני הייתי המשרת שלה.

„לא נתתי לה מכות. תמיד הייתי נחמד אליה. היא הלכה למישטרה בגלל תאוות-הבצע שלה. תראי איזה בעל טוב הייתי! הייתי איתה בלידה משעה 8 בבוקר עד 10 בלילה. היו אמנם רמזים שהיא רוצה לגמור אותי, אבל חשבתי שזה בצחוק, או אולי היא מנסה אותי. כאב לי, אני רגיש לאנשים זקנים ולילדים, וראיתי שזה יכול לפגוע בילדה. אני לא מוכן להתגרש. גדלתי בלי אבא, ואני לא רוצה שלילדה שלי יהיה אבא חורג.“

השופט שאול אלוני פנה לנאשם: „הרי אתה אמרת לה, כשהתחתנתם, שכאשר היא תרצה ללכת היא חופשית. אז מדוע שינית את דעתך?“

„אינני יכול להסביר“, ענה האיש.

„איך אתה עם הלב הרחמן שלך, מר-סק? לאשה שנראית פסיק על-ידיך, את האף?“ זאל השופט.

אמה של בטי איציקסון (משמאל) מפתירה את פני בתה „האם את יכולת להסיר את מישקפיה-השמש מעל פניך?“

„אני מאושר שהיא חיה, ושהיא נראית טוב, והיא רואה והכל בסדר“, אמר הגבר. התובעת האשימה את איציקסון בשני נסיונות לרצח — של אשתו ושל עורך-הדין שטרן — וגם בחבלה חמורה שגרם לאשתו כאשר ריסס את אפה. בתחילת המישפט יעץ עורך-הדין לידסקי לשולחו להודות באשמה, כדי שבית-המשפט לא יצטרך לראות ולשמוע את עדות האשה הפצועה, ולא יתרשם ממראה עיניו. אך איזה צורך פנימי רגשי בלתי-רציונאלי דחף את איציקסון לכפור באשמה, לגולל „את הכל“ לפני בית-המשפט. אולי כדי להבין מה בדיוק קרה לו, אולי להבין איך הפכו הוא ואשתו, שכל כך אהבו זה את זה לפני שלוש שנים, לזוג יריי-על ראשה והשחית את פניה.

ההסבר היחיד היה במכתב שכתב איציקסון זמן מה לפני המיקרה, לאשה בשם מנו, שהייתה אהובתו הקודמת: „בקשר לאשתי, אינני יודע מה יהיה. אני לא מסתדר איתה. היא מרגיזה אותי. אף אחד בחיים לא הרגין אותי ככה. היא תשלם בסופו של דבר על כך. זה רק עניין של זמן. אצלי, מי שחוטא משלם על כך!“ פסקי-הדין יינתן בסוף החודש.

פרקדיט שמרן ועוזרתו „אלי“ תיזהר! מאחוריה!“

אמו של התוקף מאיר איציקסון „אמי בכתה ודיברה באידיש...“

באידיש, ומישהו הוציא אותה בכוח. חיפשתי את הדרכון שלי, ואשתי ענתה לו בתמימות מעושה, שאינה יודעת. שטרן נגע בי ואמר לי ללכת. „אל תגיד לי מה לעשות ומתי ללכת.“ אמרתי לו, ופיתאום קיבלתי דחיפה מאחור וראיתי את אשתי, תפסתי חפץ-עץ צהוב, אני לא ראיתי שזה גרזון, הרגשתי חום,

מיד אחרי שנפצע ירד למכוניתו ונסע להועיק את המישטרה. משם הופנה לבית-החולים. כאשר שכב בחדר-המיון התברר לו, כי גם בטי וגם בעלה הובאו לשם. הבעל שכב במיטה מולו. ידיו היו חתוכות ושותתות-ידים. איציקסון היה עדיה-הגנה הראשון. הגבר הגמלוני, בן 36, כבד-הפה וקשה-ביטוי,